

en Grænse ved 150 Kvadratsfods Ildpaavirkningsflade mellem den mere og den mindre farlige Del af Dampkedlerne. Denne Grænse betyder jo, at af de ved Udgangen af 1892 i Brug værende Dampkedler i Mejerierne og Landbruget, som den Gang angaves til 1,468, var der kun 135 eller ca. 9 pCt., som havde en større Ildpaavirkningsflade end 150 Kvadratsfod, og som altsaa komme ind under de strengere Bestemmelser i Lovens § 2. Alle de øvrige falde ind under § 4, og der ere Fordringerne jo ikke meget betydelige. I det hele taget har jeg den Opfattelse af denne Sags Behandling i det andet Ting, at man der er gaaet ud fra et rent praktisk Syn paa Spørgsmaalet. Man er gaaet bort fra den maaste noget teoretiske Bestemmelse, som Lovforslaget oprindeligt havde om de Personers Uddannelse, der skulde kunne være, som det da hed, Kedelpassere af første Klasse, og har paa en stærkt iøjnefaldende Maade sat det, som for mig er det vigtigste, i Forgrunden, nemlig at den paagældende Paser, som en Dampkedel skal betros til, skal være paalidelig, samvittighedsfuld og fremfor alt ædruelig. Derpaa tror jeg, det kommer an. Jeg skønner ikke, det har nogen overordentlig stor Betydning for den paagældende Kedelpasser, om han kan, som det hedder i § 3, „skrive Diktat med læselig Haandskrift, Regning med benævnte og ubenævnte Tal samt med Decimalbrøk“. Det kan være godt og rart og kan maaste opfattes som et vist Bevis paa Intelligens hos den paagældende, at han har disse Færdigheder, men jeg tillægger det ikke tilnærmelsesvis saa stor Betydning som det, at han skal have skriftligt Bevis for at være en ædruelig og samvittighedsfuld Mand. Heller ikke kan jeg sige, at jeg sætter saa overordentlig stor Pris paa det Krav, som opstilles i § 3, at han, for at kunne stedes til Prøven, foruden at være fyldt 20 Aar — det finder jeg meget rigtigt — i mindst et Aar skal have arbejdet i et Værksted, i hvilket der forsyndiges Dampkedler eller Dampmaskiner. Jeg ser ikke, at det gør Manden hverken mere eller mindre godt stiftet til at passe en Dampkedel, at han har set paa, hvorledes en Dampkedel forsyndiges. Jeg mener derimod, at man snarere bør stille det Krav, at han i et Aar skal have været Medhjælper ved Pasningen af en Dampkedel eller Dampmaskine. Det tror jeg vil være langt vigtigere, for at sikre sig, at han har nogen Forstand paa det, som han har at gøre med. Men jeg skal erkende, at den Endring, Lovforslaget har faaet i det andet Ting, gaar i praktisk Retning, og jeg kan ikke andet end anerkende den dygtige Maade,

man har behandlet Spørgsmaalet paa. De Herrer vide jo, at Spørgsmaalet er undergaaet en meget udtømmende Behandling i det andet Ting. De Fordringer, der stilles til Personer, som komme til at passe den langt overvejende Del af Landbrugets Kedler, findes i § 4, og jeg finder, det er ret rimelige Fordringer, og skønner ikke, at det vil komme Landbruget til Gene. At den paagældende ikke bør være under 18 Aar, har det ærede Medlem for Vejle Amts Iste Valgkreds (Dusen) ogsaa erkendt for billigt, at han skal godtgøre at være ædruelig og paalidelig er ogsaa berettiget, lige saa vel som det, at han skal godtgøre at have været vejledet mindst 6 Uger i Kedelpasning og Kedelrensning af en Kedelpasser, at han altsaa skal have noget Begreb om det Arbejde, han skal sættes til. Man bør jo nemlig ikke se bort fra, at enhver Dampkedel, den være stor eller lille, med Højtryk eller Lavtryk, er et Slags eksploderende Projekt, som kan gøre Ulykker, hvis den ikke passes paa rette Maade. Pasningen af den er en Gerning, hvortil der kræves noget andet og mere end, hvad man kan fordre af en almindelig Arbejdskarl.

Med det samme jeg har Ordet, vil jeg henstille til den ærede Minister og til det Udvalg, der faar med Loven at gøre, om der ikke er Anledning til at gøre en Undtagelse i § 2 for en vis Part af de Dampmaskiner og Kedler, som kunne komme ind under den Paragraf. Jeg sigter herved til de smaa Bevægelsesmaskiner, som nu overalt benyttes ikke blot til offentlige Arbejder, men ogsaa til private Tealværker, Sufferøefabrikker og paa andre Steder. Det er en Kendsgerning, at der aldrig nogen Sinde er stet en Lokomotivdelekspløtton. Jeg tror derfor, at det ikke er nødvendigt at stille de Lokomotiver, der benyttes til Transport af Jord, Grus, Sten, Koer og hvad andet det kan være, i Klasse og Rang med almindelige Lokomotiver, der benyttes til Transport af Gods og Personer. Der staar i § 2: „Lokomotiver og andre til Befordring af Personer eller Gods bestemte Dampmaskiner, som ikke ere Genstand for særlig Anordning“. Jeg tror ikke, det er nødvendigt at opstille dette saaledes, dels fordi der, som sagt, ikke foreligger noget Bevis paa — mig bitterligt i alt Fald —, at der er stet nogen Kedelprængning noget Steds paa Lokomotiver, og dels fordi — og derpaa lægger jeg Hovedvægten — det er en Kendsgerning, at den Person, som passer et Lokomotiv, Lokomotivføreren, enten han har en Fyrhøder med sig eller ej, absolut intet andet har at gøre end at passe sin Maskine og sin Kedel. Dette er for mig Hoved-